

Carte Postale

Correspondance

Adresse

Modelle Orphee

LEVY FILS & Cie PARIS

Паланга:

субота, 31 жовтня 2015 року

Тут не просто осінь — тут причастя:
Золоте усе, і все — живе.

Небом ходить тихий здогад щастя,
А за ним — вже видимо — пливе
Корабель — прозора хмара. Нині
Думаю, що — знаю, бо люблю
Небо це і море — синє й синє —
І тривогу — світлу, без жалю.

Тут, в Паланзі, якось незникомо,
Одночасно холодно і ні,
Відчуття і затишку, і дому,
І дитинства, й зрілості в мені.
Це завжди таке несповідиме —
Опинитись в радості і вже.
Вічна я у миті, і незримо
Вгадується, значить, береже.

Що іще сказати? У готелі.
З ноутбуком, з книгами. Сама.
Кольори — зелене і пастелі.
Побут — є. А де його нема?

Обіймаю, рідна. Буду знову
Братись за рядки і за слова.
Вчитимусь поезії. І мову,
Може, трохи вивчу. Це ж Литва!

Львів:
субота, 31 жовтня 2015 року

Стежка твого листа
Листям крихким лягла.
Хто його в дзьобі ніс?
Що за блакитна птаха?
Осінь моя така,
Мов золота смола.
Я застигаю в ній,
Як в бурштині комаха.
Там десь твоя Литва.
Тут мій маленький Львів.
Кава зі смаком снів
Вулицями розлита.
Пахнуть твої слова
Димом солодких слив,
Зірваних у садах
З того гіркого літа.
Осінь іде в міста.
Рідна, чекай листа.

Паланга:
неділя, 1 листопада 2015 року

Вино в Паланзі — це таке вино,
Як ностальгія, золота й багряна,
Просякла в негулке подвійне дно.
Це — раптом голе дерево. Це — рана.
Це — тріщина на порцеляні. Чи —
Жест пам'яті, по вінця і сухої.
Дивлюся у вікно, вино п'ючи.
Назовні — запах солі, запах хвої.
В кав'ярні ж тихо. День Усіх Святих.
Я знов не вдома (хоч в молитві — разом).
Гортаю книжку, навіть кілька книг.
Вино і книги — з кавою і джазом.
Душа моя пуста, лиш аромат
Її повнить, запитуючи — звідки
Думки про літо, яблуневий сад,
Про наш квітник — троянди і нагідки.
Метелики — як листя, що паде
Тут, за вікном... Пригадую — і маю
Подобу світу, що не був ніде —
Ні перед раєм, ані після раю,
А є лиш тут, у цю хвилину, так,
Як мислиться, як відблиски і тіні —
В День пам'яті померлих. Креслю знак —
І самохіть вихоплюється з ліній
Маленька ружа, вся без колючок,

Львів:

неділя, 1 листопада 2015 року

ДЕНЬ УСІХ СВЯТИХ

А вночі з чорних писанок виростуть білі дерева.
І засвітяться вдосвіта душі невинно убитих.
...Є тут всього удосталь — у місті осіннього лева:
джазу, смерті, вина, і голодних, і п'яних, і ситих,
і смертельних зануд, ні, закреслюю, — просто невдах,
що безсилля своє вигрівають, як кісті, роками.
Але що нам до них. Є любов. Вона більша за страх,
що байдужість розставить сильця поміж ними і нами.
А вночі між будинками бродить самотня луна.
І стоять ліхтарі — як дерева із білої глини.
Не читаю новин. Наливаю у келих вина.
Не плекаю провин. Випиваю усе до краплини.

Candida Rosa, місце благодаті.
Горить свіча — і променів пучок
Вихоплює півспогад: мішкуваті
Ялини, переддосвіди Різдва —
У Львові (свіжозрубані, базарні)...
А тут — така Литва, така Литва...
Розсміяні, заходять до кав'ярні
Дві пари молоді. Розповісти б,
Як сяють щастям, дзвінко як говорять...

Відкрила Гая Плінія — листи,
Пишу листа — Тобі, і келих поряд.

...Є простір серця — кажуть, є завжди,
Не кажуть — є доценту, до загину.
...Я потім ще до білої води
Піду навзрид: пелюстки в море кину.

Паланга:

понеділок, 2 листопада 2015 року

Дружба — це філія (philia). Дивно, одначе.
Хочеться іншого слова, якщо воно є.
Ніжуся в ліжку. Моє прокидання ледаче
Нині якесь — як ніколи. Якесь — нічیه.
Думаю раптом — як міцно мені пощастило:
Львів, дев'яності; Паланга — уперше, тепер.
«Філо» римується з «біло» і «тіло». І з «діло».
Мова — це скринька ілюзій. Якби Агасфер
Вчився із нами, він грав би в «Плачі Єремії».
Був би худий, недоладний, і був би ходив,
Так, як годинник блукає, спинитись не вміє,
Десь по гуртожитках, десь між дівчат і між див...
Світлий Дональдас Кайокас; конячка безкрила
В нього у вірші, пригадую, десь у кінці,
Ангелом стала (не біла, безтіла, без діла) —
Просто тому, що хотіла; сльоза на щоці —
Плачу тому що, зворушена, хочу писати
Казку про коника, згадую ваше маля.
Ти — Северина почала, мабуть, колисати,
Я йому теж заспіваю — з Паланги, здаля.
Знаєш, цікаво: Паланга — і наша «паланка».
В турків османських паланка — укріплений форт,
Грека, латина — phalanx, φάλαγξ, тож — фаланга.
«Пальчики відьми» — хелловінське печиво й торт.

Асоціації — зло. Тож прощаюсь. Тримаю
Міцно за вас кулаки — хай збувається все.
...Сад ботанічний місцевий — це клаптичок раю.
...Жриця Біруте з каплички дерева пасе.

Львів:
понеділок, 2 листопада 2015 року

«Ми так жили, немов співали джаз»
Ю. Андрухович

Як спогади, залишені на денці,
Кавова гуща, чорна, запашна.
І пані Надя на старій Вірменці,
Що називала нас на імена.
А ми такі... гуртожитські богині —
Філологині, жриці дивних слів —
Гуляли попри брами старовинні
Із вартою стривожених левів.
Ми так жили... Еге ж, давно поети
Наврочили: той джаз, увесь той жах —
Жахливий побут і прекрасні злети
У дружбі, у коханні, у віршах.
Усе було так незбагненно поруч —
І «Курбаса», і «Дзига», і «Півні»...
І навіть елегантний Андрухович
Нам міг читати вірші при вині.
Та й Іздрік ще не називався богом,
Хоча й тоді свою отару пас.
Ми так жили. Із юності, з нічого
Творили час, немов співали джаз...

